

så ikke engagerede sig mere positivt i den debat, vi havde for et års tid eller halvandet år siden her i Folketinget, om, at der rent faktisk også finder kvindelige omskæringer sted på pigebørn i Danmark. De foretages ikke i Danmark, men vi ved, at det finder sted. Da var fru Elisabeth Arnold ikke så engageret, og hvis ikke det er kvindelig undertrykkelse, så ved jeg ikke, hvad det er. Der burde man have lagt mange, mange flere kræfter i.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg tror, det ville være svært at bruge den målestok, der hedder, hvor ofte har man taget ordet fra denne talerstol for at tale mod kvindelig omskæring, for, om man er for eller imod. Det Radikale Venstre er imod kvindelig omskæring, uanset hvor det er. Så det mener jeg ikke man kan bruge som målestok for noget som helst.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg ser bare på, hvilken knap der bliver trykket på, når tingene er til endelig behandling her i Folketinget: om man stemmer for eller imod.

Fru Elisabeth Arnold ved jo udmærket godt, hvor Det Radikale Venstre stod. Det var en meget, meget stor skuffelse, at man ikke kunne beslutte sig i kvindesagens tjeneste til at være hundrede procent imod, at der rent faktisk foretages omskæringer, og at det danske Folketing ikke kunne være med til at foretage en virkelig positiv indsats. Det ville være noget, der batte noget, i stedet for det, vi debatterer nu. Da valgte fru Elisabeth Arnold forkert.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Frank Aaen som ordfører.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten er medforslagsstiller til det her udmærkede forslag til vedtagelse med ni opfordringer til regeringen.

Da vi hørte udviklingsministerens tale, lød det ikke, som om der er de store modsætninger. Det har der jo heller ikke været i debatten på nær et enkelt lille intermezzo her til sidst. Jeg skal dog vende lidt tilbage til det med forskelle.

Der er et par punkter, som vi gerne vil gøre lidt ud af i sådan en debat som den her.

Det ene er punktet, der handler om handel med kvinder. Det spørgsmål må nødvendigvis få en større plads på dagsordenen, end det var

tilfældet i Beijing. Det må det af den simple grund, at der efterhånden er kommet så mange oplysninger frem, der påviser, at handel med kvinder er et meget omfattende fænomen, som vi i de rige lande i allerhøjeste grad har inde på livet.

Det andet spørgsmål, som jeg vil bruge mest tid på, er spørgsmålet om at analysere den globale udviklings konsekvenser for kvindernes situation. Den type analyse har vi brug for. Jeg vil fremhæve spørgsmålet om, hvilken virkning IMF's og Verdensbankens nyliberale programmer, de såkaldte strukturtilpasningsprogrammer, har for kvinder. Det er jo de programmer, der skaber mere fattigdom, og som er gennemført. Jeg mener, at udviklingsministeren i virkeligheden selv er inde på det i sin redegørelse. Det, vi kender fra udviklingslandene, er, at kvinder i højere grad end mænd rammes af fattigdom, at vi i de senere år ser en feminisering af fattigdommen, og at den nok er blevet aktuel i overgangsökonomierne i Øst- og Central-europa og i de tidligere Sovjetrepublikker.

Ja, det er fuldstændig korrekt. Vi er helt enige i den analyse, men hvad er baggrunden for det, vi ser i de lande? Hvorfor udbredes fattigdommen på den måde, som vi ser det? Hvorfor får vi det liberale mismask, som hærger de lande? Jamen det er jo i høj grad på grund af Verdensbanken og IMF.

Og når vi hører ordet strukturreformer i udviklingsministerens handlingsplan, ja, så spidser vi ører. Der kan jo ligge meget i ord. Men jeg må sige for vores vedkommende, at hvis der med strukturreformer menes noget, der minder om strukturtilpasning, som er det ord, der bruges i IMF og Verdensbanken, så har ministeren på det område naturligvis ikke vores opbakning, tværtimod.

Støtte til strukturtilpasning, som vi har set det udvikle sig over årene, står i direkte modsætning til målsætningen om fattigdomsbekæmpelse og dermed også i modstrid med målsætningen om at sikre mere lighed mellem kønnene.

Derfor vil jeg også sige, at den store enighed, der stort set er i Folketingssalen i dag, må deles på det punkt, der hedder holdning til den nyliberale udvikling. Man kan ikke undgå at tage stilling til den udvikling, fordi den vej, som det kører i øjeblikket, betyder øget ulighed i verden, og det betyder dermed også øget køns-mæssig ulighed.